

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Den ufattelige herlighet!

Av Per Nordsletten

Les: Åp. 21, 1 – 4

Herren har i disse ord forsøkt å fremstille noe av den salighet, som venter Guds barn på oppstandelsens morgen.

Men vi vet, at det ikke er stort Han har kunnet si på en måte som er fattelig for oss, i menneskelig språk - men du kan være forvissnet om, at den er uendelig mange ganger større den salighet Han har beredt. Ja, så mange ganger større som Gud er større enn mennesket.

Tenk, dette venter deg som leser dette, dersom du i troen holder deg til din frelser. Og nå er Han ikke langt borte, men kommer snart. Iallfall skal du snart få komme til Ham. Ja, tenk det! – om ett år kanskje er du hjemme hos Ham. Kanskje du nå er fattig eller syk eller har noen særskilte bitre prøvelser, kanskje slike som bare du og Gud vet om.

Å, betrakt disse ord, om hva din Gud sier at det venter deg. Og tenk på, at den usigelig store nåde er blitt deg til del, at du er blitt kalt til det fremfor så mange andre som iler mot fortapelsen. Og har du særskilte prøvelser, kanskje bitrere enn mange andres, så vil det bli så mye deiligere for deg på den nye jord. Å, hvor herlig det blir å møtes der, først med vår frelser, og så med alle frelste og salige. «Hvem ville da ei lide og gjerne takke til, hver skynde seg å stride, som visst til himlen vil.»

Kjære troende sjel! – la oss gjemme oss med alt og alle ting ved Jesu hjerte og daglig søke Ham om nåde til å vende sinn og hu mer og mer hjemad, så møtes vi snart på den nye jord, for evig å nyte den salighet som er beredt for oss av vår Gud.

Han velsigne og hjelpe oss til det.
Amen!

Hvordan Jesus gjør en synder ren

Av Wilhelm Beck

Les: Joh. 13, 1 - 15

Jesus vasket sine disiplers føtter. Det er et levende bilde på hele Hans store frelserverk.

Det Jesus ville utrette blant menneskene, var å gjøre syndere hellige, slik at de kan komme til å passe i himlenes rike, hvor alt er rent og hellig. Det er nemlig en stor villfarelse, når så mange mennesker mener at syndere kan bli salige som de er, uten å være tvettet, like så urene og syndefulle som man er - og at Gud nok gjør alle mennesker salige til sist - Han er jo så nådig og barmhjertig.

Gud vil at alle mennesker skal bli salige (1 Tim. 2,4), men Gud vil også selv være salig, og dersom Han lukket alle disse syndere inn i himmelen, som de er her på jorden, ville det være forbi med hele Hans salighet. Disse syndere ville jo ta all sin synd og sitt urene liv med seg dit inn og gjøre himmelen like uren som jorden er, og dessuten - disse mennesker som elsker synden, og hvis glede består i å synde - hvordan skulle de kunne føle seg salige i himmelen, når de der må oppgi sin gamle synde glede? Disse mennesker, for hvem en gudstjeneste på et par timer er en plage - og som kjeder seg så ved gudelig tale og sang - hvordan skulle de kunne føle seg salige i him-

melen, hvor gudstjenesten varer evig, og hvor hele livet dreier seg om det å lovsynge Jesus? Disse mennesker, som skyr de troendes selskap, hvordan skulle de kunne føle seg salige i himmelen, hvor det ikke er annet selskap enn de hellige?

Nei, det er tåpelig å mene at alle mennesker kan bli salige, slik som de er. Visst nok er Gud nådig og barmhjertig, men Han er først og fremst hellig - «uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (Hebr. 12,14) - og derfor må Han lukke himmelen for enhver synder. Visst nok er Gud nådig, men nåden imot oss består i at

Han har sendt sin Sønn til frelser. Jesus, det er Guds nåde! Jesus, det er Guds barmhjertighet imot oss! Jesus, som vil tvette syndere rene, gjøre syndere hellige, for at vi kan passe til livet i himmelen, både slik at vi ikke forstyrrer Guds salighet, og slik at vi selv kan føle oss salige der.

Hvordan gjør Jesus en synder ren?

«Også dere er rene, men ikke alle» (v.10), sier Jesus til sine disipler også

denne skjærtorsdag. Ved hva har Han gjort dem rene? Jo, ved det Ord Han har talt til dem. Først ved det ord Han har sagt til enhver av dem i dåpen: Dine synder er deg forlatt! Det er et ord som gjør syndere rene og hellige.

«Dine synder er deg forlatt,» det kan Jesus si, men heller ingen annen, fordi Han har tatt alle synderes synd på seg, og slettet dem ut med sitt blod: «Jesu, Guds Sønns blod renses oss fra all synd.»

Men den som har betalt en annen manns gjeld, har rett til å si til den mann: All din gjeld er ettergitt deg - og Jesus som har betalt all vår skyld, har derfor rett til å si til enhver synder: «All din synd er deg forlatt, du er aldeles gjeldfri, du er fullstendig skyldfri!»

Kun i Jesu navn kan Hans tjener si det etter Ham: Alle dine synder er deg forlatt, ved Jesu ord er du ren, i det ord er du hellig! Deri består dåpens nåde, at Jesus i din dåp har tilsagt deg en så hel og full syndsforlatelse for all evighet, så du tør tro at du lever og dør med syndenes forlatelse. Ja, så stor er nåden at du ikke mister syndsforlatelsen, hver gang du synder. Men om du så ligger ved Jesu føtter, fallen i de vemmeligste synder, fordømt og steinet av all verden - så sier Jesus dog: «Heller ikke jeg fordømmer deg, dine synder er deg forlatt!» Det er nådens evangelium: Dere er rene på grunn av det ord som jeg har talt til dere (Joh. 15,3), dette ord: Dine synder er deg forlatt!

-«Men» - sier Jesus - «ikke alle av dere er ren.»

Ikke alle dømte mennesker er rene eller hellige.

De var ikke alle rene, som satt ved nattverdbordet. Judas var ikke ren eller hellig.

Judas ville nok være Jesu disippel, men elsket sin synd og ville beholde den og fremdeles leve i den. Han ville nok høre til de helliges samfunn, til Jesu venners samfunn, men samtidig ville han også høre til verdens samfunn, til Jesu fienders samfunn - for det hadde han fordel av.

Ikke alle dømte mennesker er hellige. Det behøver ikke mye bevis - for alle disse ryggesløse bannere, drankere og spillere er da sannelig ikke hellige. Og alle disse skjøger og horkarer, bedragerer og ågerkarer er også langt fra å være hellige.

Dernest er det hele Judasfamilien, som ikke er hellige. Den lever ennå - den består av de mennesker som nok vil være troende og Jesu disipler, men elsker sine synder og vil bli i dem. De vil nok høre til Jesu venners samfunn - men også til verdens samfunn. De vil ha vennskap med Jesu fiender, fordi de tror å ha fordel av det.

- Men hvem er da de rene og hellige? Det er de som er rene ved troen på Jesus og Hans nåde. Guds Ånd gir dem denne tro. De elsker Jesus - og derfor hater de synden. De vil ut av all synd.

de elsker Jesus, og derfor også Hans venner. Troen gjør dem til «fremmede og utlendinger i verden» (1 Pet. 2,11), slik at de kommer til å stå som fremmede midt imellom verdens mennesker - som noen som ikke passer i verden lenger, og som verden ikke kan betrakte som sine. Derfor føler de seg selv fremmede i verdenslivet. Det er de hellige. Hos dem er troen og dåpen forenet. Og det som Gud har sammenføyret, skal ingen mennesker atskille: Tro og dåp.

De hellige er de troende døpte.

Slik bærer altså Jesus seg ad med å gjøre en synder ren. Han sier: Dine synder er deg forlatt - det har Han sagt til deg i din dåp - og så gir Han deg Guds Ånd, for at Guds Ånd kan gi deg troen. Og når så tro og dåp er blitt riktig forenet i ditt hjerte, så er du ren og hellig.

Men når Jesus allikevel tvetter sine disiplers føtter, enda Han sier til dem: «Dere er rene,» så betyr det at de behøver en stadig renselse, en stadig helliggjørelse. Vi behøver å stadig få vår livsvandring toet, så den kan bli ren.

Det henger jo så lett mye smuss - åndelig talt - ved våre føtter, ved vår vandring gjennom livet her nede - og da gjelder det om å få alt dette vasket av føttene.

Guds barn må ha rene føtter å gå på. De skal «vandre i et nytt liv» (Rom. 6,4) - i et annet liv enn det verdens

mennesker vandrer i - vandre i et rent liv, et hellig liv. Og det er vanskelig å holde føttene rene på livsvandringen - for vi svever ikke oppe i luften utenfor verden - men vi skal jo leve vårt liv her midt i verden og gå på de mange smussige veier, hvor det er vanskelig å holde sine føtter rene.

Det var ved nattverden Jesus vasket disiplenes føtter. Det er ved den hellige nattverd Han tvetter de troendes vandring ren. Nattverden er bestemt til å holde deres liv rent og hellig. Den virkning har nattverden, fordi det er Jesus som tar tjenerskikkelse på og går omkring og tjener oss i nattverdstunden.

Det er denne vidunderlige tjenende kjærlighet ved nattverdbordet, som «vasker våre føtter rene.» Det er den som har slik virkning på den troende, at han ikke går tilbake til det gamle syndeliv, men passer på å holde sitt liv rent.

Men «også vi er skyldige å vaske hverandres føtter.» (Joh. 13,14). Vi må arbeide på å holde hverandres livsvandring ren. Vi skal som Mesteren

ta tjenerskikkelsen på overfor hverandre,

så vi ikke vil herske over hverandre, men tjene hverandre.

Har du fått en opplysning i kristendommen som gleder ditt hjerte, da kom i tjenende kjærlighet til dine brødre og

vis dem dette lys. Eller har du gjort erfaringer som du har nytte av, så tilby i kjærlighet å vise dine trossøsken dem - da skal du få lov å hjelpe dem. Og er det noe ved deres vandel som er urent, så tilby din tjeneste i kjærlighet, og du

skal få lov å «vaske deres føtter.» Og vil samlivet ikke gå, så gå til Herrens bord! Der vi skal vi hente krefter til å tvette hverandres føtter i tjenende kjærlighet. -

Fotvaskingen. Noen jøder hevdet at selv ikke jødiske slaver kunne tvinges til å vaske noens føtter, bare hedenske slaver kunne gjøre et slikt arbeid. (Fra Norsk Studiebibel).

Din tro

Av Johan Arndt 1555 - 1621

Og påsken, jødernes høytid, var nær. Da nå Jesus løftet sine øyne og så at en stor folkemengde kom til Ham, sa Han til Filip: Hvor skal vi kjøpe brød, så disse kan få noe å ete? Men dette sa Han for å prøve ham, for Han visste selv hva Han ville gjøre.

Slik prøver Herren Filip her, om han har et kjødelig, hedensk hjerte, eller et troende, kristelig hjerte, som forlater seg mer på Gud enn på verden.

Hadde nå Filip, som en kristen skulle ha gjort, sagt: Herre, om vi enn ikke har noe brød, så har vi likevel det rette Livets brød. Du kan hjelpe, når våre øyne slett ikke ser noen hjelp! Så hadde han hatt rette trosøyne, men nå vender Filip det om, og taler om penger, om to hund-

re denarer og slikt. Da ble hans hjerte åpenbart, likesom det alltid blir åpenbart i nøden hva som bor i hjertet - og er et speil på alle naturlige, vantroende mennesker.

Moses var også plaget av dette, da Herren sa til ham at han skulle gi folket kjøtt å ete. I stedet for at han skulle se på Guds allmakt, så han på de seks hundre tusen menn. Ingen vet hva for en tro han har, uten når han kommer i anfektelse.

Ingen håndklapping i en kristen forsamling

To ukjente trekk fra Lars Skrefsruds liv

Av bibelskolelærer Bjarne Storset

Det var en vakker solskinsdag i 1895. Skrefsrud gjestet Amerika. Ryktet var gått foran ham. Den store

norske misjonær, denne strålende begavelse, språkgeniet, den uforlignelige predikant, gjeste det norske Amerika. Overalt hvor han kom var det

ikke bare overfylte hus, men man kom med en ekstra forventning - mange kanskje med den vanlige sensasjonstrangen. Andre visste de fikk høre et budskap fra Gud og fra den unge misjonsmark i det ukjente Santalistan.

Ikke bare norskfødte møtte frem. Også de som bare forsto engelsk, ville høre misjonæren. Skrefsrud kunne preke på engelsk som en innfødt. Selv den mest kresne kjente det som en nytelse når de hørte det språk fra hans munn.

Skrefsrud mestret fremmede tungemål som bare få mennesker har gjort det. Da han engang fikk audiens hos kongen av Danmark, spurte Hans Maj-estet interessert, men med en viss tvil: - Er det sant de kan så mange språk? - Vi har hørt si 42 språk?

- Deres Majestet (misjonæren gjør en lett bøyning mot kongen), hovedsaken er ikke å kunne mange språk, men å kunne si noe på det språk man kan. Det svar var typisk for Skrefsrud.

På reisene sine i Statene kom Skrefsrud også til Minneapolis. Fra hans besøk i «Twin cities» har min mor fortalt meg en episode som hittil ikke har vært offentliggjort på trykk, så vidt meg bekjent.

Hun har fortalt meg at Skrefsruds besøk var imøtesett med en uvanlig stor spenning. Et av de største lokaler i byen var møtstedet.

Så kom øyeblikket. Døren gikk opp. Inn kom mannen, høyreist, rank, mandig. Alvor og verdighet preget ham. En høvding i Herrens hær. Kraftig var skikkelseren - hans ytre var imponerende, med den fint buede nesen, den høye hvelvede pannen, de mørke gjennomtrengende øynene. Og hele personen var preget av den *Ånd* som fylte ham.

Han gikk på talerstolen.

Men nå greide ikke amerikanerne det lenger. Et voldsomt, spontant og hjertelig håndklapp fra tusen hender drønnet gjennom rommet. De måtte få hylle ham alle sammen. Han hadde ikke talt. Men denne enestående personlighet formelig elektrifiserte dem. Og selvsagt ville han ta imot hyllesten med et smil og en lett bøyning.

Men det gjorde ikke Skrefsrud.

Han så ut over forsamlingen. Alvorlig. Streng. Myndig.

Så høres en kraftig røst gjennom rommet: - Hysj!

Det var Skrefsruds første ord fra en talerstol i norskdommens høyborg «over there.»

Det ble dødsens stille.

Man satt i åndeløs spenning.

Hva betød dette? Hadde de forgått seg Var han i ulage?

Så sa han med dyp stemme, preget av alvor og høytid på samme tid: - *Ingen håndklapping i en kristen forsamling.*

Forsamlingen reagerte på rette måten. Ingen ble fornærmet. For ordene følte aldeles ikke som en reprimande fra en skolemester, men som den gudhengivne

misjonærs og den mektige, men samtidig ydmyke personlighets storsinnede avvisning av personlig hyllest. *Han* ville ikke æres. *Han* ville ære Kristus sammen med de tilstedeværende. Han ville vende oppmerksomheten bort fra sin person, og samle sinnet om det budskap fra kirkens Herre han nå skulle bære frem.

En så mektig forkynnelse hadde de ikke tidligere hørt. Inntrykket fra dette samvær var uutslettelig. Det aller meste av selve prekenen har jeg nå glemt, forteller mor. Men mannen, den åndsfulle personlighet, høvdingskikkelsen og åndsmakten fra møtet står risset på minnesvegg med tydelige trekk.

Og ennå femti år senere hører jeg røsten lyde i øret: - *Ingen håndklapping i en kristen forsamling.*

De to veier

Av Ludvig Hofacker 1792 - 1828

En av ugjerningsmennene som hang der, spottet Ham og sa: Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss! Men den andre tok til orde og irettesatte ham og sa: Frykter du ikke engang for Gud, du som er under den samme dom? Og vi med rette, for vi får det vi fortjener etter våre gjerninger. Men Han har ikke gjort noe galt. Og han sa: Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike. Og Han sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis! Luk. 23, 39-43

kjære tilhørere,! Hvilken stor forskjell har det ikke vært mellom disse to mordere! Begge led de samme kvaler - for begges synder led og døde Jesus i deres midte - for begge ble forsoningens blod utgytt - begge hadde

den store ære, å dele skjebne med Guds Sønn - begge ser Guds Sønn med egne øyne - begge ser de Hans vunder, og likevel, hvilken forskjell! Den ene spottet, den andre gav Kristus æren - den ene ble ved i sitt hjertes hardhet, den andre

ydmyket seg og gjorde bot - den ene ble ved å være mørk og forstokket, den andre ba om å tas opp i Paradis - den ene fór etter sin død over i mørkets rike, selv om det også for ham var funnet en forløsning, for den andre åpnet Guds Sønn Paradisets porter ved sin aller helligste lidelses og døds fortjeneste - den ene var førstegrøden av de fordømte i den nye pakt, den andre førstegrøden av de salige.

Hvilken stor, hvilken mektig forskjell! Disse to mordere er representanter for hele menneskeslekten. De var begge syndere, store syndere, likesom vi alle er store syndere - de led begge som følge av sine synder, likesom vi alle for våre synders skyld må utstå mange lidelser på vårt legeme og endelig døden. Forsoningens blod har flyte for begge på jorden, og ropte på forbarmelse for begge, likesom det har flyte for oss alle og roper om forbarmelse.

Mellom begge hang Kristus, - men den ene forble forstokket og fór etter dette liv til den evige pine - den andre omvendte seg og mottok det evige liv. Dette er i få ord hele menneskehetens historie.

Det som her foregikk på Golgata, - som det her så ut, - slik vil det også engang se ut på den ytterste dag, når Han, som de i dag har korsfestet, vår mishandlede konge kommer igjen i sin herlighet, for å dømme levende og døde. Da skal også en del av menneskeheten stå på Hans høyre side, og den

andre på Hans venstre - en del skal det gis å gå inn til det evige liv, den andre må gå hen i den evige ild, selv om Jesus med sitt ene offer har forsonet alle, helliget alle, fullendt alle, - selv om Han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.

Å, kjære tilhørere! Hvordan skal det bli? På hvilken side skal vel vi komme til å stå? Allerede her i den nærværende tid åpenbarer imidlertid denne forskjell seg, slik som den har åpenbart seg på de to mordere. Hvor det ikke finnes noen botferdighet, ingen erkjennelse og bekjennelse av synden, - hvor det ikke finnes noen lengsel etter nåde og ingen bønn om nåde, - hvor den Herre Jesus, den korsfestede Jesus, ikke blir tilbedt, elsket og æret som Herre - hvor et menneske blir ved i sitt syndige vesen, i sin forstokkethet, i sitt hjertes hardhet: - kjære tilhørere! en slik hjelper ikke forsoningens blod - på disse er frelserens lidelse og død spilt. Disse nyter forgjeves den hellige nattverd - disse hører forgjeves Guds ord - fordømmelsen blir over dem i evighet.

Vi må bare ikke innbille oss, at en slik hjertets tilstand, som fantes hos den forherdede morder, tilhører en usedvanlig grad av ryggesløshet. Nei! det var hans ødeleggelse, at han ikke ga Guds godhet - som straffet ham for hans synder, og ville føre ham til omvendelse - rom.

Når den ene søndag følger på den andre, da vi gjennom Guds ord blir gjort oppmerksomme på vår elendighet, på vår fordømmelsesverdighet, - når den ene langfredag kommer etter den andre, da den Herre Jesu lidelse og død blir malt ut for våre øyne, og vi likevel blir ved i våre hjerters hardhet, og ikke gjør omvendelse: - kjære tilhørere! er vi ikke da verre enn den forherdede røver, som ikke hadde så mange oppfordringer til omvendelse. Fortjener vi ikke da en større fordømmelse? Å, at vi måtte ta dette til hjertet! Ikke sant, kjære sjeler! dere vil da vel ikke gå fortapt, men ha del i det, som vår store Jesus har stridd for og tilkjempet oss?

Og hva har Han så tilkjempet oss? Dette har Han tilkjempet oss, at også en morder, en røver, et avskum, et menneskehetens utskudd, med andre ord den største synden kan bli salig, når han

kaster seg ned for frelserens føtter og ber om forbarmelse.

Å, store nåde! store forløsning! Og i dag tør man rope denne nåde ut - tilby den til alle, visstnok hver dag, men fremfor alt *i dag*. For i dag er menneskehetens store forsoningsdag, store nådesdag.

Å syndere, vil dere ikke motta noe av denne nåde? Vil dere bli ved i deres synder og slik gå hen under Guds vrede? Enhver som kan, han besinne seg. Gir ikke den mann som i dødsqualer henger på korset, oss mot til å slå inn på veien til syndenes forlatelse, veien til nåden, veien til det evige liv? - Se, hvor lett denne vei er, hvor lett Hans kjærighet har gjort den for oss! *«Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.»*

Skjærgårdsstevnet!

*Husk påmelding til Skjærgårdsstevnet!
Mer info får du ved henvendelse til bladets utgiver.*

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

- jeg har nøklene til døden og dødsriket. Åp. 1,18

Fra hvem skulle jeg få trøst i døden uten fra deg velsignede Jesus? Du har ikke bare navn av å være dødens overvinner, men du har også selv vært død engang. Du har helliget graven ved din egen nærværelse og tatt bort alle dens redsler.

Min sjel! Frykter du stundom for denne din siste fiende? Om du under din pilegrimsvandring nyter en stille fred, hviler det kanskje allikevel en mørk og truende skygge over dens ende, når du tenker på døden? Frykt ikke - når du skal vandre gjennom dødsbyggens dal, så vil Han som har «nøklene til døden og dødsriket,» være med deg og *Hans kjæpp og Hans stav skal trøste deg.* (Slm. 23,4).

Døden er et fredens sendebud. Din frelser kaller deg. Når du ser dens mørke bølger, så vil du vel være tilbøy-

elig til å frykte likesom Hans forskrekkede disipler, som sa: «*Det er et spøkelse! Og de skrek av redsel.*» (Mt. 14,26). Men en blid stemme vil høres høyt over stormen: «*Det er meg. Frykt ikke!*» (v.27).

Døden som er syndens lønn, må visst nok betraktes som en fiende også av den troende - men, å velsignede tanke, det er din *siste* fiende - årsaken til din siste tåre. Innen få korte øyeblikk skal Gud tørke bort hvert spor av den.

«*Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!*» (1 Kor. 15,55).

Velkommen du overvunne fiende, som bringer meg inn i himmelen! - «For for meg er døden en vinning.» (Fil. 1,21).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Haggai Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 1

Søk da først Guds rike og Hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!

«**I** kong Darius' andre regjeringsår, i den sjette måneden, på den første dag i måneden, kom Herrens ord ved profeten Haggai til Serubabel, Sealtiels sønn, stattholder over Juda, og til Josva, Jehosadaks sønn, ypperstepresten, og det lød så:...» Ja, slik begynner det, og slik er det der hvor det er rett - det er ikke en som bærer frem det han synes om situasjonen. Det kan være rett nok, men det er ikke profetisk tale. Det var *Herrens ord* som kom til Serubabel og Josva, men ved profeten Haggai.

En profet har ikke noe eget budskap, han bærer frem Herrens ord!

Noen ord om dette fra profeten Jeremia: «Men Herren sa til meg: Løgn profeterer profetene i mitt navn. *Jeg har ikke sendt dem* og ikke gitt dem befaling og ikke talt til dem. Løgnsyner og falske spådommer og tom tale og sitt hjertes svik profeterer de for dere.» (Jer. 14,14) «Se, jeg kommer over dem som bærer frem løgndrømmer, sier Herren, som forteller dem og fører mitt folk vill ved sine løgner og ved sitt skryt

Jeg har ikke sendt dem og ikke gitt dem befaling, og de gjør ikke dette folket noe gagn, sier Herren.» (Jer. 23,32).

«*Jeg har ikke sendt dem*, sier Herren, men de profeterer løgn i mitt navn. Derfor må jeg drive dere bort, og dere må gå til grunne, dere og de profetene som profeterer for dere.» (Jer. 27,15).
«For løgn profeterer de for dere i mitt navn. *Jeg har ikke sendt dem*, sier Herren.» (Jer. 29,9).

Jeg har ikke sendt dem! Det er budskapet som går igjen her. Hvem er det da som har sendt dem? Dette er altså de falske profeter. Noen av disse er *åpenbart* falske profeter, falske prester, falske forkynnere, fordi det de forkynner *åpenbart* er imot Guds ord. Men her er også mange som i utgangspunktet *mener det vel*.

Vi kan jo gå lenger frem i tid, til middelalderen rem til Luthers tid - hvor mange det var som sto frem og ville reformere kirken. De fleste endte sitt liv

på bålet. Også Luther hadde mange medarbeidere med seg, når det gjaldt kirkens moralske forfall, men da det kom til hva som først og fremst lå på Luthers hjerte - nemlig det Herren hadde åpenbart ham - hva evangeliet virkelig var, da fant han ut at de befant seg på to forskjellige veier. Erasmus av Rotterdam var vel den mest kjente av disse. Og slik har Guds sanne profeter, sanne forkynnere, og sanne folk i det store og hele, opplevd det. Det kommer til et punkt hvor veiene skilles, til tross for enighet i så mange spørsmål. Dette «punktet» er Jesus Kristus selv!

«Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje.» (Mt. 7,21). «Men hvorfor kaller dere meg: Herre, Herre! – og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6,46).

Hva er så denne Faderens vilje? «Jesus svarte og sa til dem: Dette er Guds gjerning at dere skal tro på Ham som Han har sendt.» (Joh. 6,29). Men jeg tror da på Jesus, sier du. Ja, gjør du nå det? Disse vi leser om her kjenne- tegnes på at de kaller Ham: Herre, Herre! Og mange av dem kan endatil vise til store og forunderlige gjerninger i Hans navn: «Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjer-ninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!» (Mt. 7,22-23).

Stans nå for dette! Herren avviser ingen som roper til Ham i sin nød!

Når vi nå leser om dette folket, som

til tross for at de brukte all sin inntekt på seg selv, for å gjøre seg det så makelig som mulig i denne verden, ender opp utilfredsstilte - minner ikke det om vår egen situasjon, i vårt eget folk? Til tross for at landet i det hele disponerer stor rikdom, og de fleste innbyggere har så det holder og mer, hører vi nyhetene fulle av problemer som skyldes mangel på penger, mangel på ressurser! Det er - det kan vi lese klart ut av denne teksten - Herrens velsignelse som er tatt bort! Og det igjen skyldes frafallet fra Gud, og dermed den derav følgende likegyldighet for Guds rike.

Du - dersom TV'n ryker, hvor lenge venter du før du går til anskaffelse av et nytt? Tusenlappene sitter vel løst da? Eller dine ferieturer, oppussing av hus, ny bil osv., holder du igjen da? Ja, sett nå at du kan svare bekreftende på dette, står det da vel til? Nei, det kan jo i verste fall skyldes ren gjerrighet! Her kommer kardinalspørsmålet i denne sammenheng: Sitter pengene - verdiene - like løst når det gjelder Guds rikets behov? Og om de gjør det, er det evangeliets salige virkning på hjertet som er årsaken?

Men her er vi inne ved noe alvorlig - her er snart å gå feil: Herrens velsignelse har ikke sin grunn i at du gjør dette rett, men i at du hører Ham til! Du kan ikke kjøpe deg Guds velsignelse! Guds velsignelse er allerede kjøpt deg, ved Guds Sønnns dyrebare blod! Derfor blir det på ett vis galt å si, at Herrens velsignelse er tatt bort fra folket, for Herrens velsignelse viser seg ikke bare i at en blir overøst av goder, og at ting går vel, men også i tukt! Så lenge Herren tukter folket, er det fremdeles gjenstand for Hans

nåde og velsignelse! «For den Herren elsker, den tukter Han, og Han hudstryker hver sønn som Han tar seg av.» (Hebr. 12,6).

Det er forskjell på tuktt og dom!

«Serubabel, Sealtiels sønn, og Josva, Jehosadaks sønn, ypperstepresten, sammen med resten av folket, hørte da på Herrens, sin Guds røst og på profeten Haggais ord, fordi Herren deres Gud hadde sendt ham. Og folket fryktet Herren. Da sa Haggai, Herrens sendebud, i Herrens ærend til folket: Jeg er med dere, sier Herren.» (v.12-13).

Her kan det nettopp se ut for at Herren først er med dem fordi de nå hører på profetens ord, fordi det er Herrens ord, og nå vil gjøre som Han befaler dem. Her er det de fleste farer feil og ender inn under lovens vilkår! Nei, Herren har jo vært med dem hele tiden! Nettopp den tuktt de har vært utsatt for, vitner om det. Men Han har måttet holde de gode ting tilbake for dem, fordi det bare ville ført til et ytterligere forfall om Han skulle overøst dem med gaver i den åndelige tilstand de nå befant seg i. Velsignelsen - Guds velsignelse - er gitt oss - deg og meg - i Jesus!

Det som oftest kommer i veien for oss her - og som det ligger forførelse i - er at vi ikke lærer å skjelne klart i dette, og at vi gjerne forestiller oss at Herrens velsignelse alltid viser seg i materiell velstand og fremgang, god helse osv., men saken er den at Herren ofte må ta fra oss dette for å virke åndelig velstand og fremgang, åndelig god helse, om du vil.

Det er likevel et svært alvor over det, når Herren må tukte sitt folk på denne måten. Denne åpenbare forsømmelse av Guds rike vitner jo klart om at et langt mer alvorlig frafall er på gang, nemlig frafall fra Herren selv. At man mister av syne og blir likegyldig overfor det (Guds) offer, ved hvilket vi i det hele tatt kan ha samfunn med Herren. Da er vi i likhet med den andre avveien, lovens vilkår, også overgitt til dom og evig fortapelse. Vi er kalt til omvendelse fra slike åndelige tilstander, med det vidunderlige løftet over oss: «Jeg er med dere, sier Herren.» Om det i dette øyeblikk begynner å gå opp for deg, at dette faktisk er virkeligheten, nettopp nå: Herren er med deg! - blir ikke denne omvendelsen noe som da nærmest går av seg selv? Merker du ikke da noe av den virkelighet som beskrives i 1 Joh 4,19: «Vi elsker fordi Han elsket oss først.» Du er elsket av Gud! Han er for deg! Selv når Han slett ikke er for det liv du nå lever, og de handlinger du foretar deg! Du kalles til en stadig omvendelse her - du som allerede er omvendt til Herren! Det vil si, du som har klynget deg til Herren ved det budskap som er blitt deg åpenbart i Hans ord - nåde for syndere, ved Jesus Kristus, Guds Sønn og Guds Lam!

Vi frelses så visst ikke ved ytre gjerninger, men at det indre liv ikke i det hele tatt vil vise seg i det ytre, det er jo en absurd tanke.

Hør Herrens spørsmål her, og la det få tale: «Er det tid for dere til å bo i bordkledde hus, mens dette hus ligger i ruiner?» (v.4). Har det noe med oss å gjøre? Har det noe med deg å gjøre?

Det er fullbrakt!

Av J. P. Berg

Stunden kom da dødens smerter skulle løses. Da drikken var tatt, sa Herren de i sin betydning så uendelig store ord: «Det er fullbrakt!»

Det som skulle lides og strides på gangen fra krybben til korset, var lidd og stridd - forlikelsens tjeneste som Faderen hadde gitt Ham å utrette, var fullført. - Med et offer - med det hellige dyrebare, i all evighet velsignede langfredagsoffer - har Han, som en apostel sier, for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget (Hebr. 10,14), slik at Hans troende nå kan oppmuntre hverandre til å gå frimodig inn i helligdommen ved Jesu blod (Hebr. 10) - og til å tre frem for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid. (Hebr. 4,16).

«Det er fullbrakt!» - Dette er ordet, venner, som skal holde oss oppe og styrke oss i striden, som skal tørre angstens svette av vårt åsyn i døden. - Det er ordet som alle vakte og bange samvittigheter skal bli stille og trøstes med, som alle sønderbrutte hjerter skal leges ved. - Det er ordet som vår store anklager skal tape sin sak mot oss ved og miste sin rett til oss. - «Et Guds ord kan ham binde!»

- «Det er fullbrakt!» - Det betyr: Den syndfrie Jesu Kristi blod har utslettet all min synd. Jesu Kristi hellighet og rett-

ferdighet er blitt min hellighet og rettferdighet. - Guds Sønnens død er blitt mitt liv. - Guds kjærlighet er blitt slik åpenbart og forklart på Golgata, at jeg vet det visst: Han som ga meg Sønnen, gir meg her og hisset alle gode ting med

Hvem vil nå anklage, når Gud selv rettferdiggjør? Hvem vil nå for dømme, når Kristus er den som er død? Så rikt på nåde, trøst og fred er dette ord, men det er også fremfor noe annet ord rikt på alvor og hellig formaning, for i det ligger hele vår frelse.

Alt er fullbrakt! - Kristi offer i dag (langfredag) er aldeles fullkomment og fyllestgjørende. - Du kan fast grunne din kristne tro og fortrøstning, ditt salighetshåp på det.

Men hvordan kan du i dette håps urokkelige bekjennelse si, at Jesus har fullbrakt alt for deg - for deg personlig - dersom du ennå ikke har stått på Golgata som en ærlig synder skal stå der: I din synds rette erkjennelse, og i Guds Sønnens rette erkjennelse - i en dypt følt lengsel etter nåden - med bønne: Gud vær meg synder nådig! Hvordan - dersom du ennå ikke har gitt den lidende forløser ditt hjerte og sagt til Ham: Ta mitt skyldbrev og nagle det til ditt kors, men ta da også dette mitt hjerte og fyll det

med ditt liv, ditt lys og dann det til Faderens og din bolig?

Medforløste, skal ordet: «Det er fullbrakt!» - bli oss et frelsens ord og ikke et dommens ord, da må vi be i sammen og det av hele vårt hjerte: Herre Jesus, du som har fullbrakt alt for oss, fullbring også alt i oss, fullfør

hele din salige forløsningsgjerning med oss ved din Hellige Ånd - for uten Ham kan vi jo aldri rett kalle deg vår Herre og vår frelser - slik at vi må renses ved ditt blod fra all synd, helliges i din sannhet, ved din døds kraft overvinne syndens og dødens makt, først i vårt hjerte, så i vårt liv!

Ved troen på Jesus! Av C. H. von Bogatzky

Så går hele mitt liv fra tro til tro - ja jeg lever i troen slik at mitt liv her på jorden allerede er et evig liv, da jeg i troen eier Ham som er den sanne Gud og det evige liv. - For i troen har jeg allerede det evige liv, er allerede salig, er allerede kommet til Sions berg, til det himmelske Jerusalem og de fullendte og salige ånder. Over meg hersker en evig nåde, en evig rettferdighet, en evig forlatelse for alle synder, en evig fred. - For jeg er ikke bare rettferdig for i dag, og har nåde og fred i dag, men ikke i morgen. Nei, Hans godhet og nåde varer fra evighet til evighet, og Hans rettferdighet, fred og fredsforbund holder nok stand, selv om jeg vakler og faller - for Han er klippen og hjørnesteinen, som også de falne kan reise seg opp på.

Han har mottatt gaver for de frafalne, og Han meddeler alltid på nytt sin kjærlighet og nåde til alle som erkjenner sin trang til den. Han elsket oss som fiender, da vi ennå var uforsonet, hvor meger

mer skal Han ikke elske oss nå, da vi allerede er forsonet, er kommet til Ham og gjort delaktige i Hans nåde og forsoning.

Derfor sier også Paulus og med ham enhver troende: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, Han som elsket meg og gav seg selv for meg.» (Gal 2, 20).

Det vil si, min tro har å gjøre med Guds Sønns usigelige kjærlighet, hvor høyt Han har elsket meg - ja så høyt, at Han gikk i døden for meg som var Hans fiende. Så lever jeg ved troen i Jesu død, i Jesu liv, i Jesu hjerte. Hans liv er mitt liv, Han er mitt eneste sanne liv, mitt evige liv, og jeg kan aldri dø.

Lovens forbannelse, Guds vrede, dommen, dødens straff kan ikke nå meg. Jeg behøver derfor ikke å fly eller flykte fra Gud, men jeg kan i og ved Jesus omgås med Gud rett barnlig og fortrolig, skjønt jeg ennå er skrøpelig og

forser meg ofte, og selv om jeg ikke alltid føler noen liflig trøst i mitt hjerte.

Men min trøst, min fred og adgang til Faderen grunner jeg ikke på mitt ustraffelige liv eller på liflige følelser, men på Kristus alene, som er min Herre og rettferdighet.

Vel med oss, at vi har en slik Herre som ikke slipper sine skrøpelige og elendige barn, skjønt de har så mye synd hos seg. Dette bør vekke en sann tillit til Jesus hos oss - for hvordan skulle jeg ikke ha tillit til Jesus, når jeg vet at Han har elsket meg og det så mye, at Han har gitt seg selv hen for meg, og det gjorde Han etter Faderens vilje, som så elsket verden, at Han gav sin eneste Sønn for dens frelse.

Når et menneske viser oss kjærlighet og gir oss et nokså lite bevis på det, så får vi straks fortrolighet og tillit til det. Hvor meget større fortrolighet skulle vi da ikke ha til vår frelser, når vi tenker på at Jesus har elsket oss som sine fiender og vil elske oss i all evighet, og at alt hva Han gjør med oss, selv om det er sorg og lidelse Han sender oss, så skjer det dog alt sammen av idel kjærlighet.

Derfor, om vi glemmer alt, sier en dyrebar lærer, så skulle vi likevel ikke glemme det, at Jesus har elsket oss og gitt seg selv - ikke gull og sølv, ikke en hel verden, men seg selv - for oss og

ved seg selv tatt bort våre synder. Av denne aller viktigste sak, av dette store ord, av dette liflige evangelium skal vår tro alltid nære seg og leve helt og fullt i disse sannheter som i sitt rette element.

Foruten denne stadige trosøvelse for dem som alltid vil være og forbli i Kristi samfunn og ene og alene leve og røre seg i det, kan vi under følelsen av vår fordervelse ikke et øyeblikk ha fred og aller minst stille vårt hjerte tilfreds, når vi i en eller annen henseende har syndet og også gjør den erfaring, at alt, selv det beste vi gjør er besmittet og besudlet av synd.

Da må vi med Paulus akte alt annet for skrap og bare søke å vinne Kristus og finnes i Ham, ikke med min rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen. (Fil. 3,8-9).

Dette er den rette hovedsak og like som midtpunktet i hele kristendommen. Det var den store hovedsak for apostelen Paulus, hans største kunst og visdom, nemlig å vinne Kristus og bli funnet i Ham alene.

Slik skal også vi under alle våre beste gjerninger, og så meget mer under våre feil og skrøpeligheter, la oss finne i Kristus og alltid betrakte oss i Ham alene. For Han har allerede i den hellige dåp antatt oss i Kristus, slik at Han ikke ser noe annet hos oss enn Kristus og for

Hans skyld elsker oss med den samme kjærlighet, som Han elsker sin egen Sønn med, og med denne utsigelige kjærlighet elsker Han oss uopphørlig, så lenge vi blir i Ham, og selv om vi ofte gjør oss skyldige i mange skrøpeligheter og feiltrinn.

Dette gjør Han, mens alle våre synder blir dekket med Kristus og Hans rettferdighet, og mens Guds hjerte i Kristus ikke elsker oss mindre, når vi snubler og feiler, enn når vi ikke gjør det, idet Han under alle våre feil elsker oss i Kristus, skjønt Han ikke elsker våre feil, men tvert imot hater dem, likesom vi selv må hate dem. For den evige nåde, syndenes forlatelse og den evige rettferdighet tas ikke fra oss ved våre synder og feil - men så lenge vi forblir i troen, så lenge vi ennå erkjenner våre feil og søker nåden, så lenge blir vi også rettferdige i Kristus og kjære og behagelige for Ham, skjønt Han ofte må tukte og straffe oss for våre synder, noe som dog skjer av kjærlighet og har den hensikt, at Han rett må få helbrede og rense oss fra det.

Våre synder er og blir synder, som Herren har avsky for, og som Han mer og mer vil rense oss fra. - De er i og for seg fordømmelige, slik at vi ikke kan betrakte dem på en lettsindig måte, men må ydmyke oss dypt for deres skyld - men Herren regner oss dem ikke til fordømmelse, da vi er i Kristus og ikke lever etter kjødet, som Paulus' ord sikter til: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. - som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.» (Rom. 8,1 og 4).

Vi må derfor så vel ved våre beste gjerninger som under våre skrøpeligheter, som vi sukker over, allikevel alltid anse oss rettferdige og elsket i Kristus og la Ham være den eneste grunn til vår trøst og fred og glede og trøste oss ved vår kjære Herre Kristus alene og Hans fullkomne rettferdighet.

De beste gjerninger er ufullkomne, og vi kan ikke trøste oss med det, såfremt vi ikke betrakter oss i Jesus, som ennå må avtvette oss med sitt blod og dekke alt med sin rettferdighet, endatil det beste hos oss.

Vi kan heller ikke sette noen tillit til våre følelser, for vi har ikke alltid slike - ofte er de også aldeles kjødelige - ja til og med bedragelige, og ovenpå søte følelser følger ofte det motsatte, slik at vi ikke kan betrakte Guds hjertelag etter vårt hjertes vekslende følelser - for ved det ville vi ofte forstyrre både vår fred og fortrolige omgang med Gud. Vi må derfor anse oss i Kristus fullkomment rettferdige, kjære og behagelige for Gud. - Vi må forøvrig gjøre hvilke som helst erfaringer om vår fordervelse. På samme vis må vi se oss i Kristus, når vi ikke føler annet enn synd og fordervelse eller også virkelig har feilet, så vi må klage vår nød for Herren og søke nåde. Vi er og blir likevel i Kristus, og all vår synd og fordervelse er oss ikke tilregnet som fordømmelige synder, men en evig nåde, en evig forlatelse hviler over oss, og vi er like rettferdige for Gud, så vel når vi har de lifligste følelser av Hans nåde,

som når vi har de bitreste følelser av synd og elendighet.

Derfor må vi ved de gode - ja de beste gjerninger, ved de lifligste og de bitreste følelser av vår elendighet og derfor også under alle våre feil og skrøpeligheter, likevel alltid betrakte oss i Kristus alene, slik at vår kjæreste

lovsang og vårt valgspråk måtte være: «Jeg er i Kristus!»

I samme grad som vi tilegner oss disse dyrebare sannheter, at vi i Jesus har en evig og full rettferdighet og salighet, i samme grad har vi fred og kan nyte en rett inderlig fortrolig omgang med Gud og vår frelser.

Bønn

Å min frelser, gjør disse herlige ord, disse store ting riktig klare, kraftige og levende for oss og la oss også leve i troen på deg, Som Guds Sønn, som har elsket oss og gitt deg selv for oss.

Akk, utøs ved din Hellige Ånd din Fars kjærlighet i våre hjerter, slik at vi i troen kan senke oss i dette kjærlighetshav og tro at du elsker oss på det aller inderligste, og at din Far elsker oss med den samme kjærlighet som Han elsker deg med.

La oss derfor alltid bli funnet i deg - ja i deg alene, og aldri anse oss selv annerledes, enn som om vi er i deg. Da kan også din Far elske oss, når Han ikke ser noe annet enn deg i oss. Ser Faderen selv ingen synd hos oss, men har Han skjult dem alle med ditt blod, med din rettferdighet, så gi også oss slike opplyste trosøyne, at vi hos oss selv bare ser deg og ditt blod, ditt skjønne smykke, og behold oss ved det i en bestandig fred, i en glad og rolig samvittighet, i en rett barnlig tillit og fortrolig omgang med deg og din Far, slik at vi med troens skjold og rettferdighetens brynje må kunne beskytte oss slik, at ingen fredsforstyrre og anklagere må komme til oss og forstyrre vår barnlige, troende og fortrolige omgang med deg.

La oss ikke akte synden og vantroen for ringe, men tross dem anse din nåde og rettferdighet for langt større og mektigere enn alle våre synder. Og om vi ikke alltid kan føle en liflig trøst i oss, så la oss sette vår trøst i det, at vi er i deg, i deg er dekket og overkledd, slik at du er Herren vår rettferdighet, og er gitt oss til det av Faderen selv.

La dette være vårt element som du daglig vil nære og styrke vår tro i, slik at vi rett må leve i denne tro og gå fra tro til tro, slik at vår tillit til deg og din Far ikke må falle bort på grunn av våre skrøpeligheter, og at vi ikke mister vår fortrolighet eller er fryktsomme og bange - men la oss tvert imot alltid bli barnligere og fortroligere - ja ett hjerte, én ånd og én sjel med deg og bannlyse av vårt hjerte all mistillit, all tvil, all trelldomsfrykt og derimot med sann trosfrimodighet senke oss ned i dine sår, i ditt og din Fars hjerte og hvile trygge der. Smykk og pryd oss i troen med ditt blod og din rettferdighet og la oss i denne prydelse og æreskledning gå inn til det evige liv! Amen.

Til det hjelpe du oss, O Jesus, for dine vunders skyld! Amen.

Det liv jeg nå lever!

Av Einar Kristoffersen

19. For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud. 20. Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, Han som elsket meg og gav seg selv for meg. 21. Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn. Gal. 2, 19 - 21

Hvor har loven brakt meg hen? - Loven, altså dette å skulle gjøre og være slik at det er tilstrekkelig til å tilfredsstille Guds krav til hellighet og fullkommenhet.

Den feilen vi mennesker som oftest gjør i forhold til dette, det er å tro at vi bare skal tilfredsstille visse krav, som vi setter til oss selv - da ut fra en tanke og forståelse av hva som kreves av en kristen - og når dette er på plass og vi i tillegg tror på Jesus, som det da heter - ja, så vil Gud tilgi oss det vi synder av skrøpeligheit og vanvare.

Er det slik du har det? - Du leser og ber, går på møter, gir til misjonen osv., men den uro og mangel på fred som fremdeles er der inne, den forsøker du å døyve og løse, ved å henvende deg til Jesus.

Det er en ting vi må ha klart for oss når det gjelder denne veien, som så mange går på - det er at det aldri blir noen fred med Gud på den veien. - Heller ingen frelse! Men tvert imot, den

fører mennesker i fortapelse, selv om Jesu navn forsøkes blandet inn i dette aldri så mye.

Den vei som fører til fred med Gud og frelse for tid og evighet, den heter ikke Jesus og ett eller annet - men Jesus alene!

Det forannevnte er en av avveiene, som heter å «ville være kristen.» Det er jo fint at du vil være det, men hva så? - Er du dermed en kristen?

På denne veien heter det da: «- å ville nok!»

Tenk nå på Luther f.eks., et kjent historisk eksempel - før han fikk evangeliet åpenbart for sitt hjerte - noe som hadde hele det mektige reformasjonsverket som frukt - han utdannet seg til prest, ble munk, studerte, våket og ba - ja, pinte seg selv, krøp på knærne opp disse trappene i Roma osv. - og vi spør: Ville han ikke nok? Tenk hva mennesker har holdt på med i denne sammenheng gjennom historien. - Ville de ikke nok?

Har du kanskje villet mer - og mer redelig enn dem, siden du er blitt en kristen på den veien som de aldri nådde frem på? Dersom du da hører til dem.

Har du ikke hørt hva Guds ord vitner: «Så beror det altså ikke på den som vil eller på den som løper, men på Gud som viser miskunn.» (Rom. 9,16).

Sitter du virkelig der som det ene unn-taket? - Med andre ord, et ekte unikum! Du hørte vel også hva teksten vår vitnet om dette: «Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn.» (v.21).

Du kan høre vitnesbyrd av slike som har forsøkt å finne fred og frelse på denne veien: Der og da, for 30, 40 eller 50 år siden bøyde jeg meg for Gud og gav meg over til Ham - jeg bestemte meg for å bli en kristen, - jeg tok et standpunkt for Jesus o.l. Legg nå øret til og hør hva det egentlig vitnes om! - Nemlig hele tiden hva jeg har gjort. - Dette kan selvfølgelig også bare bero på uheldige formuleringer, men stans nå likevel opp for din egen del, og se hvor du har din grunn. - Videre prises gjerne Jesus da, som var så god at Han tok imot dette - mens den som har fått livet i troen på Guds Sønn, han vitner om hva Jesus har gjort, og ser med forundring på dette som Ordet vitner, at Gud tok imot Jesu gjerning i mitt sted!

Helt fra du var et lite barn, har du hørt Guds ords vitnesbyrd til deg, i juleevangeliet: «I dag er det født deg en frelser!» (Luk. 2,11). Herrens frelse er

født deg, sier Ordet! Hvor var du hen med din vilje, den dagen Han ble født? Har du sett denne frelse? - At den er din? Eller driver du og blander inn ditt eget i dette? Det blir i tilfelle en tåke, hvor du aldri kan være helt sikker på at det bærer - fordi det jo også beror på deg! - Men det er én ting du kan være helt sikker på - at den *ikke* bærer! - Det sa Paulus deg i teksten her: «Er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn.» (v.21b). - Ved loven - altså ved gjerninger, egen innsats.

En annen avvei som er veldig fremme i vår tid, den heter åndsåp og åndsfylde. Ikke slik at disse ting ikke er reelle, men hva de fremstilles som. En tenker da på dette, hvor det forkynnes til troende, det vil si, mennesker som allerede har Jesus, at de må få noe mer i tillegg - og dette kalles da gjerne åndsåp eller åndsfylde.

Det er bare én måte å møte dette på: - Gud er en! - vitner Ordet: Fader, Sønn og Hellig Ånd. Du kan ikke ha en del av Ham. Enten har du Ham eller så har du Ham ikke. Jesus sier blant annet, i forhold til Faderen, at: Vi er ett! Det vil altså si, at den som har Sønnen, han har også Faderen, og motsatt. Om Jesus heter det i Skriften: «For det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i Ham.» (Kol. 1,19). Og: «For i Ham bor hele guddommens fylde legemlig.» (Kol. 2,9).

Hele guddommens fylde: Fader, Sønn og Hellig Ånd. To enkle spørsmål i den forbindelse: Hva er mer enn hele Guds fylde? - Hva mer er det da å få, for

den som har tatt sin tilflukt til Jesus, som han ikke alt har fått? Og et annet spørsmål: Om jeg satte to glass frem på prekestolen her og sa, at det ene var Jesus og det andre deg - og da ut fra Guds ord sier, at hele guddommens fylde er i det ene - hva er, og hva kan da være, i det andre? Nei, det er ikke gitt oss noe utenfor eller i tillegg til Kristus!

Derfor sier jeg til deg som er en troende (- det vil si en som i sin syndenød har tatt sin tilflukt til Jesus, som eneste mulige utgang): Bli fylt av Ånden! (Ef. 5,18). - Og mener da: La deg fylle og beherske av Ham som alt er i deg!

Paulus taler også i brevet til Titus, om dette - de troendes forhold til Ånden - og sier: «- som Han rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår frelser.» (Tit. 3,5b-6).

Dette er vitnesbyrdet fra et sannhetsvitne, imot all denne tale om at Ånden gis på en særlig måte, ved en særlig handling, noe ekstra fra vår side. Nei, sier Herrens utvalgte vitne her - dette er løgn, som vil berøve deg det som Herren har gitt deg! Han har ikke «bare» gitt deg, men rikelig utøst Den Hellige Ånd over deg - og merk deg dette nå!: «- ved Jesus Kristus, vår frelser!»

Dette er hva du som en kristen er kalt til å tro! - Dette skal du få regne med, og da også få erfare!

Djevelen vil alltid hevde at det ikke er nok, det som av nåde alt er gitt deg i Jesus Kristus - men at det er noe mer du må få del i det, men da må du gjøre

en eller annen egen innsats for å oppnå det.

Paulus stiller et spørsmål til galaterne - som nettopp hadde vært utsatt for denne forkynnelse: «Bare dette vil jeg få vite av dere: Var det ved lovgjeringer dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt? - Når Gud altså gir dere Ånden og gjør kraftige gjerninger blant dere, gjør Han det ved lovgjeringer eller ved at dere hører troen forkynt? (Gal. 3,2 og 5).

Det er på den annen side viktig å være klar over at du som har tatt din tilflukt til Jesus, fordi du ikke ser noen annen redning for en slik en som deg, enn å fly til Hans vunder og sår - du har Den Hellige Ånd i ditt hjerte! - Han som tar vare på deg og bevarer deg for himmelen!

Jeg begynte med å si: Hvor har loven brakt meg hen? - Dette selvstrevet under Guds (og mine egne) bud og regler? Jo, til den erkjennelse, at jeg i meg selv er åndelig død, og derfor - fordi dette livet som gjør og oppfyller loven ikke er i meg - makter jeg det heller ikke. Jeg blir stående som en synder for Gud! - En for-tapt synder! - Dit har loven brakt meg. Som Paulus sier: «Da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde.» (Rom. 7,9b-10a). Eller som vi leste i teksten: «For jeg er ved loven død for loven.» (v.19a). Og som vi ser av dette - det er også nødvendig for å kunne leve for Gud! For vi kan ikke leve for Gud ved disse (lov)gjerninger eller ved noen kval-

itet hos oss - vi kan bare leve for Ham ved Jesus Kristus. «Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved Ham.» (1 Joh. 4,9b).

Hørte du det? Dette uttrykker Paulus slik i teksten vår: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, Han som elsket meg og gav seg selv for meg.» (v.20).

Du, om nå dette skulle være din situasjon: Du forstår ikke så mye av alle disse teologiske begrepene, men én ting vet du, at du er så sliten, så sliten av å streve med deg selv, og å skulle være en kristen - du må høre: «Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved Ham.» (1 Joh. 4,9b).

Ved Ham! Bit deg fast i det! Jeg kan ikke slippe deg, Herre, før du gjør dette levende for mitt hjerte! - Før du setter mine føtter på denne klippen, som du selv har lagt for meg - åpner mine blinde øyne for hva du alt har gitt meg i Jesus Kristus, din Sønn!

Det står nemlig, at «den som har Sønnen, han har livet, den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet!» (1 Joh. 5,12).

Det er altså Ham du må ha! - Det er også derfor Gud har gitt deg nettopp Ham, for intet! - Som vi siterte fra juleevangeliet, idet vi gjorde det så personlig som det i virkeligheten er: «I dag er det født *deg* en frelser!»

**Av nåde alt jeg får
Hos Gud fra først til sist,
Av nåde leges mine sår
Av legen Jesus Krist.**

Dagfinn Sandal

DVD med sanger og vitnesbyrd av sangevangelist Dagfinn Sandal.

Den koster kr. 150,- + porto og kan bestilles fra bladets utgiver.

I stillhet!

Av Magnus Fr. Roos

Gud, i *stillhet* priser de deg på Sion. Slm. 65, 2

Med Guds lov(prisning) begynner en kristen rettelig det nye år. Har han enn tatt mange byrder og sorger fra det gamle år med seg over i det nye, er han likevel skyldig å love Gud for Hans egenskaper og gjerninger, og ved det øve seg i, det som vil bli hans beskjefteftigelse i himmelen - der, hvor det på den mest fullkomne måte skal oppfylles, det som står skrevet i Slm. 84,5: «Salige er de som bor i ditt hus, de skal stadig love deg.»

På kong Davids tid og lenge etter det utgjorde Guds lov(prisning) en stor del av den offentlige gudstjeneste. David hadde nemlig - drevet av Den Hellige Ånd - forfattet mange lovsanger, og med disse lovet man Gud i Sion, hvor Guds ark i sin tid «bodde mellom telttepper» (2 Sam. 7,2), og hvor templet senere sto.

Enhver israelitt kunne ta del i denne Guds lov(prisning) med sitt hjerte, når han hørte Davids salmer synges, eller når han til andre tider tilba der og lovet Gud alene.

Følte en slik israelitt sine misgjerningers trykk, som det klages over i Slm. 65,4 (- Når mine misgjerninger er blitt meg for tunge -) så mintes han ved de forbilledlige ofre, som daglig ble ofret på Sions berg, om hint Messias' offer, som skulle «innelukke frafallet, forsegle

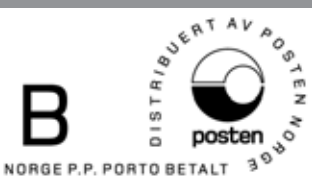
synder, dekke over misgjerning og føre frem en evig rettferdighet» (Dan. 9,24), slik at troen på Messias kunne berolige hans samvittighet og åpne hans hjerte og hans munn til Guds lov(prisning).

På Sions berg hersket det også, når det gikk rett til, en ærbødig *stillhet*, nemlig en stillhet som man kunne høre Davids salmer under, når de ble sunget, og bli beveget av de liflige toner fra instrumentene, som det også ble spilt på. Eller også, om dette ikke var tilfellet, uhindret kunne be og love Gud.

Denne stillhet manglet det på, da den Herre Jesus fant kjøpere, selgere og vekslere i templet, derfor drev Han dem ut, for å gjenopprette den nødvendige stillhet.

Så lenge det jødiske styre sto vel ved makt, kunne det ikke mangle på stillhet på Sions berg, for kongene hadde sin bolig nettopp på dette berg, og disse beskyttet gudstjenesten med sin makt og overholdt dens orden.

For oss som lever i den nye pakts tid, er Sion overalt hvor evangeliet om Kristi evig gyldige forsoningsdød og om Hans kongerike forkynnes og tros. Her ser man ikke mer forbilledlige ofre, men man ser Kristus selv som det Guds lam, som bar verdens synder og er blitt slaktet til forsoning for verden.

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Her er heller ikke noen jordisk kongetrone, som man må søke beskyttelse ved, men her er den høyeste majestets trone, som Kristus sitter på ved sin Fars høyre hånd, hersker over alle ting og beskytter sin menighet, men også hvert enkelt lem av den. Hit hen må hver den vende seg med sitt hjerte, som ved årets begynnelse, og også til enhver annen tid, vil love Gud. Ved troen på Kristus, som har gitt

eller ofret seg selv for oss, blir synderen dyktiggjort til å love Gud - men til det behøver han *stillhet*. I folkenes bulder, som det tales om i Slm. 65,8, og i de ugudeliges uro som nevnes i Jes. 48,22, er det ikke rom for Guds lov(prising).

Så lov da Herren, min sjel, og alt som i meg er love Hans hellige navn! Alt som har ånde, love Herren!
Halleluja!

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org